

BĂTAIA DE JOC

↑ mi amintesc bine frenezia zăpezii proaspete în curtea școlii, faptul că mergeam și pe viscol cu capul gol, căciula fiind ceva de tot rușinos, un semn de boală sau, și mai rău, de copil cuminte. Că luciul ghețușurilor mă atrăgea irezistibil și țurțurii îmi făceau poftă. Că încercam cu veselie bulgării și frecătura cu zăpadă fiindcă era o bătaie de joc, de joacă, la propriu. Țin minte senzația dureroasă a palmelor și tălpilor înghețate bocnă, se răceau pînă și dinții, gingiile, și cînd ajungeam într-un tîrziu acasă, cu părul rigid, sunînd sticlos, și cu zăpadă pînă în maiou, mama făcea un scandal grozav, nu atît pentru hainele tăvălite și mănușile pierdute, cît pentru faptul că, în ciuda halului în care arătam, îmi venea să rîd. Hîrtia albastră a caietelor udă, cerneala întinsă pe pagini, ce mai, un dezastru, și eu n-aveam nîcî o remușcare, fideam "îți bați joc", țipa mama în pragul isteriei, "îți bați joc de mine", dar și bătaia strașnică în zăpadă și jocurile o excludeau, ea n-avea ce să-și aducă aminte, din povestirile ei reieșea că fusese un copil cuminte, cu pălărioară de uniformă și fular, o mică domnișoară ce-și petrecea după-amiezile de iarnă tot muind tocul în călîmară și desenînd sau citind lîngă sobă cărți cu poze în așteptarea profesoarei de pian - o plictiseală și o tristețe pentru care o compăttimeam. Mă nedumerea că voia să-mi impună acea plictiseală ca un model și cînd i-o spuneam se necăjea.

Faptul că eram atît de rău-crescută se datora, după părerea ei, schimbării vremurilor, exemplelor proaste de la școală, cartierului în care fusese nevoită să se mute și, nu în ultimul rînd, asemănării cu o matusă deloc "comme il faut", evocată ori de cîte ori făceam vreo boacăna. După ce-i trecea furia, rămînea cu o expresie îndurerată, sporită de lâcomia dizgrațioasă cu care înfulecam, de mîinile mele roșii și cu pielea aspră, de paltonul atîrnat deasupra aragazului, să se usuce, și care picura apă noroioasă în cratițe.

Iarna, cînd ninge mult, nu ne înțelegeam deloc. "Dar - se consola singură, strîngîndu-și înfrigurată jacheta - poate e mai bine, pentru timpurile astea, oă al leșit așa, o să te adaptezi mai ușor, crești ca o buruiănă, n-o să fii niciodată o persoană respectabilă, sau... naiba știe!".

Mi-am amintit asta acum, cînd a nins mult, și orașul e frumos, s-a acoperit jegul, au amorțit duhurile, s-au nivelat hîrtoapele și e liniște. Cu gulerul ridicat și căciula trasă pe frunte, ca și ceilalți, cu pași tîrșîți ocolind ghețușurile, cu o mutră posomorîtă scrutînd vitrinele, ca și ceilalți, bat drumurile de iarnă tîrzie, cu treburi, obligații, corvezi - o persoană respectabilă, conștiincioasă, cu oarecare responsabilitate, ca și ceilalți.

Dar fiindcă-mi aduc atît de bine aminte, n-o să-i blamez niciodată pe adolescenții cu capul gol în viscol, veselia lor gălăgioasă, sfidătoare, bătaia de joc cu zăpadă și hîrjoana printre trecătorii prost-dispuși din motive grave.

Nu mă recunosc total în ei, accentul lor e oarecum diferit, voit sau inconștient vulgar, umorul lor e mai liber și gesturile mai bruște, alt ritm al muzicilor le sună în minte și la alte intensități, sînt mai cinici și mai aroganți, "bancurile fizice" le sînt mai crude și argoul - cu americanisme și țigănisme pe care nu le mai pricep - ignoră politețea ca pe o slăbiciune demodată și sînt preocupați devreme de bani și de plăcerile ce pot fi cumpărate cu ei.

Și totuși, cînd ninge tare, îi apucă frenezia aia copilăroasă pe care o știu și îmi spun că oricît s-ar schimba timpurile și tipurile de la o generație la alta, între atîtea bătaii și bătaii cu mize socotite importante între oameni mai mult sau mai puțini respectabili, este un moment în iarnă ce aparține doar copiilor - bătaia de joc, în zăpadă.

ADRIANA BITTEL

PRIMIM LA

REDACTIE

Constatînd că Uniunea Teatrală din România nu-i mai oferă condițiile morale și materiale necesare unei activități normale și nici climatul colegial corespunzător, Secția română a Asociației Internaționale a Criticilor Teatrali părăsește UNITER.

Se afiliază, cu statut autonom, la Fundația "Teatrul XXI".

Apartenența la Secția noastră nu e incompatibilă cu calitatea de membru al vreunei alte organizații profesionale sau de creație.

Adresa noastră: Secția română a A.I.C.T., Bulevardul Bălcescu nr.2 (în localul Teatrului Național, la sediul revistei "Teatrul Azi") Telefon: 614.35.58.

5 mai 1993

Val Condurache, Mircea Ghițulescu, Victor Parhon, Ludmila Patlanjoglu, Adriana Popescu, Valentin Silvestru, Natalia Stancu, Ion Toboșaru,